

La transició s'esquerda

El 1931 ERC va donar el cop de gràcia a Alfons XIII i al sistema derivat de la restauració. El 2003, Joan Carles I i el sistema derivat de la transició són bastant més sòlids, però, curiosament, no prou per impedir que els nervis s'hagin escampat com mai. De nou, un problema vell: ERC.

Les eleccions del passat dia 16 només tenen una lectura indiscutible. Han pujat els tres partits amb ideologia, és a dir ICV, PP i, molt especialment, ERC. Els altres dos han perdut, en conjunt, una vintena de diputats i han entrat en un estat de pànic tan gran que sembla que els pot impedir fins i tot el més fàcil: pactar entre ells. Passi el que passi, el temps corre en contra de CiU i PSC. Tants anys d'exercici del poder fan que el perfil dels seus votants s'hagi envellit i ja no entrin en els joves urbans i il·lustrats que creen opinió i els votaven des de final dels anys setanta. Els ajuntaments socialistes ens han deixat unes ciutats molt maques i ordenades a còpia de requalificar en favor de la iniciativa privada. Una política liberal molt efectista, però que no té res a veure amb l'esquerra que, per principi, hauria de tenir com a prioritat l'habitatge social. CiU, de la seva banda, es presenta com un partit nacionalista mentre el *tot Madrid* plora la retirada de Jordi Pujol, un polític amb sentit d'estat (espanyol, naturalment).

És més, no conec ningú que pensi que Mas o Duran Lleida tenen cap mena d'ideologia. De Maragall, en canvi, diuen que sí que en té, tot i que ningú sap quina. Total que, si CiU no és nacionalista ni el PSC és d'esquerres, només els queda gestionar i, qui sap, potser els ciutadans tampoc no han confiat en les seves *mans netes*. Mala peça al teler.

Salvador Cot

La crònica

Vandellòs es queda **sense** ITER, i València, **amb** la Copa Amèrica

Dimecres, 26 de novembre

L'ITER no es fa a Vandellòs. Reunió de la Unió Europea per decidir quina candidatura es presenta a la fase final de selecció per a la ubicació del reactor experimental de fusió ITER. Tot i que el Govern espanyol ha duplicat la seva oferta d'inversió per reforçar la candidatura de Vandellòs, els representants dels estats estan majoritàriament a favor de la candidatura francesa de Cadarache. El ministre espanyol de Ciència i Tecnologia, Juan Costa, acaba retirant la candidatura de Vandellòs. Però molt alegrement, poc després, ja es troba a València celebrant que aquesta ciutat serà seu de la Copa Amèrica, que no té res a veure amb ciència ni tecnologia. Tot fa un cert tuf a engany. Era veritable el suport del Govern Aznar a Vandellòs? Han influït negativament els resultats electorals a Catalunya? Quan el Govern espanyol va duplicar l'oferta d'inversió era per forçar que guanyés o perquè sabia que perdria? Per què ha perdut Vandellòs, doncs, si se suposava tècnicament millor i a la UE li eixia més econòmic?

Però la Copa Amèrica sí que es fa a València. La 32a edició de la competició de vela més antiga i prestigiosa del món, la Copa Amèrica, ja té ciutat amfitriona: València. I data: el 2007. La decisió, que oficiosament ja es coneixia molt abans de fer-se públic el veredict a Ginebra, cau com una benedicció a la ciutat. Sobretot per als dirigents polítics (que comencen a traure-li rendiment) i per als empresaris. No en va, l'esdeveniment més prestigiós de l'esport de la vela crearà, diuen, 10.000 llocs de treball i suposarà una injecció econòmica de 1.500 milions d'euros. Projectes com el Balcó al Mar o el Parc Central –retardats durant anys– esperen ja les inversions. La modernització de la ciutat i la seua obertura al mar semblen definitives. De moment, però, una de les conseqüències políticament més evidents de la designació de València com a seu

de la Copa Amèrica ha estat l'arraconament de l'expresident Zaplana, que no va aparèixer en cap moment en la voràgine de celebracions. Francesc Camps i sobretot Rita Barberà, que van mostrar sense complexos la seua aliança, es van endur totes les felicitacions.

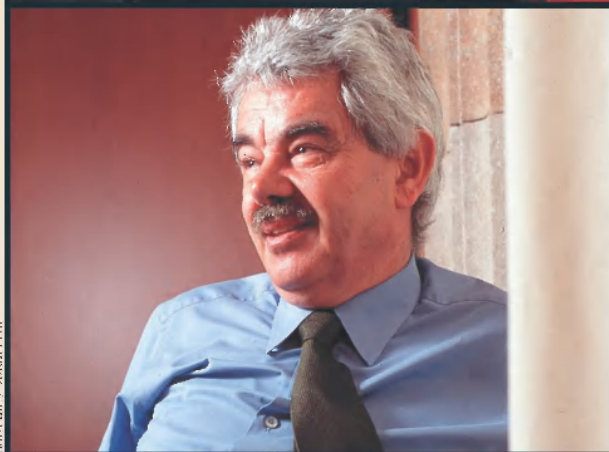
L'endemà, amb la ressaca, comencen les reticències. El Ministeri de Foment ja avisa que no garanteix l'arribada de l'AVE per al 2007, una de les infraestructures més desitjades. Quant al tema de la llengua, Rita es compromet a fer part de la publicitat en valencià. De moment, per València ja es pot veure publicitat amb el lema: "Els somnis s'acomplissen", tal com sona. Tot un detall.

Cas Bitel. El Cas Bitel, el presumpte espionatge des del gabinet del president Jaume Matas, a la primera presidència (1996-1999), efectuat contra el diputat socialista Francesc Quetglas, ha donat un altre gir. S'ha anunciat judici oral. Els imputats són un funcionari i l'actual directora general de Presidència de Jaume Matas, Francesca Pascual, en el moment dels fets la seva secretària.

Més sobre el decàleg. El famós decàleg elaborat per la Generalitat Valenciana per tal de promoure l'ús del valencià en les institucions públiques continua suscitant rebuig entre els mateixos dirigents del PP. El president de les Corts Valencianes, Julio de España, conegut per les reticències a utilitzar el valencià al Parlament autonòmic, diu ara que cal anar amb compte amb l'aplicació del decàleg perquè pot perjudicar el turisme. De Espanya critica que la recomanació per als càrrecs públics de parlar en valencià pot suposar un problema greu de comunicació amb els residents estrangers.

Dijous, 27 de novembre

Cafè per a totes les ciutats. El PP posa en marxa el corró parlamentari a Espanya i arrossega PSOE, IU i Coalició Canària per aprovar la llei de grans ciutats. De nou una nova norma per erosio-

Dalt, Rita Barbera, l'alcaldesa de València, en el moment de conèixer la notícia que la ciutat acollirà la fase final de la Copa Amèrica de vela de l'any 2007. Al costat d'aquestes ratlles Pasqual Maragall, qui diu que arribarà un moment en què el PSC recuperarà el grup propi al Congrés espanyol. No sembla, però, que els seus socis del PSOE hi estiguin gens d'acord.

BARBERA: J. JORDI PLAY

nar les competències autonòmiques, que té la clarividència, *made in* la ministra Valdecasas, d'impossibilitar que siguin grans ciutats l'Hospitalet de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet, Badalona, Sabadell o Terrassa. Això sí, com recordà el vot negatiu de CiU, Sòria, amb els seus 35.000 habitants, serà una gran ciutat.

Reticències madrilenyes. En el moment que les converses per fer pacte de govern a Catalunya sembla que avancen més pel cantó de l'esquerra, Pasqual Maragall deixa caure que "arribarà un moment" que el PSC tindrà grup propi al Congrés espanyol. El PSOE, però, el mateix dia, i no sols els sectors guerristes, deixa clar que, de moment, res de res. Si al final hi ha pacte caldrà molt de bicarbonat per pair-lo; el dubte serà on s'envien els pots.

Bicicletes Balears-Banesto. El secretari general del PP, Mariano Rajoy, és un entusiasta del ciclisme, i del Tour més

concretament. Jaume Matas, president del Govern balear, és un entusiasta de qui mana. A Madrid, on si no, es formalitza l'aliança entre el Banesto i el Govern balear per patrocinar l'equip ciclista que correrà el Tour. Ha nascut l'equip ciclista Illes Balears-Banesto. Hi ha detalls que alguns entenen com a ordres.

Tota la setmana

El cas Alcàsser, una altra vegada. La notícia que la jutgessa de vigilància penitenciària ha concedit a Miquel Ricart, l'únic condemnat pel triple crim d'Alcàsser, el segon grau, ha provocat una autèntica allau de crítiques. La fiscalia ha exigit la tornada de Ricart al primer grau, i l'Associació Clara Campoamor, que va exercir l'acusació popular durant el judici, ha recorregut contra la decisió apel·lant a l'"extrema perillositat" del pres, que amb aquesta nova situació podria eixir de la presó temporalment, tal i com reconeix la llei.

Amèrica, ai! Amèrica

Una colla de multimilionaris del Planeta ha triat València per navegar amb els seus vaixells el 2007. Bé, en realitat sembla que han estat els suïssos que han designat València, entre la resta de ciutats costaneres candidates: Lisboa, Marsella i Nàpols. Suïssa no té mar, però, pel que es veu, de navegants i vaixells de luxe, entre els uns i els altres, en té de sobra. La màgia dels Alps. Però de mar, gens ni miqueta. Per això han llogat València per navegar d'ací a quatre anys. La Copa Amèrica, es diu la celebració. Això, pel que es veu, representa tot un esdeveniment per a la vida oficial valenciana i els seus indistriables poders fàctics. Fins i tot, sembla haver-hi quasi unanimitat respecte a la venda de fum entre les diverses quadres mediàtiques i opinants ben remunerades. Tots s'apunten a l'èxit, com si es tractara –així ho volen fer veure– d'uns Jocs Olímpics de brisa, músculs, velles i vents. El romanç que li fan a l'opinió pública inclou tota classe d'inversions, l'embelliment i la posada al dia d'una ciutat i una àrea metropolitana destrossada per la desídia i l'especulació incontinent. Com si els suïssos, els nord-americans i els neozelandesos es disposaren a tancar, entre regata i regata, quaranta mil negocis amb els acollidors aborígens.

Aprofitant l'avinentesa –i això ho demostraran els fets consumats–, s'enllestirà l'urbanicidi del Cabanyal, augmentarà la superfície construïda, i qualsevol vestigi de paisatge serà sacrificat a la salut dels èfimers navegants. Ja ho va dir John Fitzgerald Kennedy: "No preguntes què pot fer Amèrica per tu; pregunta't què podem requalificar encara en nom d' (la Copa) Amèrica."

Manuel S. Jardí

AL MARGE

